

Naar jeg derefter kommer til den meget omstridte Bevilling til en ny Distriktslæge i Torshavn, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, at nogle ærede Medlemmer have ladet sig føre noget for dybt ind paa almindelige statsmæssige Betragtninger i den Anledning. Den Omstændighed, at der nægtes et Tilskud af 1,000 Kr. til en Embedsmand i Torshavn, er dog maaske ikke en helt rimelig Anledning til at give sig til at tale om Oprør paa Færøerne. Hvis dette Eksempel følges ogsaa af andre Landsdele, ville vi daglig have Muligheden af Oprør for Øje, snart i Vendsyssel, snart paa Bornholm. Jeg betragter Færøerne som en Landsdel, der hører til Danmark ganske paa samme Maade og med samme Troskab fra Indbyggernes Side som enhver anden Del, og jeg finder, at det falder nærmest ind under det komiske at give sig til at anslaa saa højtidelige Strengte i en saadan Anledning. Naar det ærede Medlem for Færøerne (Thomsen) paa sine nærmeste Landsmænds Vegne bliver varm for den færøiske Fysikus, saa faar det at være. Men dette er ingen særlig egnet Anledning til at give sig til at klage over mangelfuldt Fiskeritilsyn, og Gud maa vide, hvad det ellers var. Slige Spørgsmaal kan han simpelthen bringe frem, naar de rettelig ligge for, og for saa vidt der er Grund for Staten til paa dette eller hint Omraade at yde mere til disse fjerntliggende Øer, ved han jo fuldt vel, at ethvert fornuftigt og rimeligt Krav altid finder et godt Øre her i Folketinget. Men det ærede Medlem kom selv til at sige det rammende Ord om denne Sag. Han mener, at det, som Staten væsentlig gør til Gavn for Færøerne, er at sende Embedsmænd derop. Ja, det er muligt, at det er Tilfældet. Det er vel overhovedet saa, at det, som Statsstyrelsen mest gør, er at sende Embedsmænd ud. Men det, som det drejer sig om her, er jo netop at sende en ny Embedsmand derop. Jeg kan da ikke forstaa, at dette just kan give ham nogen særlig stor Tilfredsstillelse. Han finder imidlertid, at den Tanke, som Finansudvalget har haft, at give Tilskud til en privat praktiserende Læge, den maa han meget fraraade; thi, sagde han, Staten kan dog ikke give Tilskud til en Konkurrent til den af Staten ansatte Læge. Nu bliver han endog saa øm for Embedsmændene, at der ikke en Gang maa være en privat Læge, som kan konkurrere med den af Staten ansatte Læge. Saa vidt jeg kan se, er den Vej, Finansudvalget har anbe-

falet, den forstandige. Jeg indser ikke, at det er nødvendigt at sende endnu en Embedsmand op paa Færøerne, fordi de trænge til mere Lægehjælp. Hvorfor skulde ikke der med et passende Tilskud fra Statens Side kunne leve en almindelig praktiserende Læge? Hvis det saa gaar noget ud over Fysikus' Indtægter, saa er det jo ikke andet, end hvad saa mange andre Læger maa finde sig i. Det er vel ikke saa helt sjældent, at der nedsætter sig en Læge paa en Egn, hvor der allerede forud bor en Læge, som derved mister noget af sin Indtægt. Og at det skulde være særlig oprørende for Færingernes Følelser, at noget lignende kunde hænde en af deres Embedslæger, kan jeg ikke ret antage. Imidlertid, den hele Sag kan jo atter blive overvejet inden 3dje Behandling, og hvad der forstandigvis kan gøres for at imødekomme de færøiske Ønsker, vil ogsaa beredvillig blive gjort.

Til sidst skal jeg endnu sige et Ord om de to Lægebøger. Det undrer mig ikke særlig, at det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) finder, at de bør have Understøttelse begge to. Dog maa han ikke tro, at det just var for at prale paa Finansudvalgets Vegne, at jeg sagde, at de begge ere Finansudvalget lige meget bekendte. Han ved maaske nok, at der er noget, der hedder den indirekte Taleform. Hvis Finansudvalget tager fejl i den Antagelse, at den ene af disse Bøger er af mere almen Interesse end den anden, saa skal jeg erkende, at der vanskelig kan paavises en Grund til at give den ene fremfor den anden. Det kan vistnok ikke være undgaaet den ærede Ministers Opmærksomhed, at jeg gjorde mig nogen Umage, jeg kunde maaske sige noget Besvær, med at motivere, hvorfor den ene Bog blev foretrukken fremfor den anden. Da det nu tilmed synes, at Jyderne begynde at røre sig, og da heller ikke jeg vil støtte et sørgeligt Udslag af fordærveligt Kjøbenhavneri, kunne vi jo tage under Overvejelse inden 3dje Behandling, om vi muligvis kunne stryge dem begge to eller give til dem begge to.

Rettelse:

Sp. 2191, L. 15 f. o.: „Lancastersvin“, læs: „Landracesvin“.